

— Пштъ, пштъ, пштъ... — мамъше я Алипия, извади отъ шарената си тъкана торба трoхи и ѝ ги даде на дланъта си. Следъ туй вече не погледна овцата. Съ скръстени ръце отпредъ, съ тоягата подъ мишница, той си тръгна. Тръгна и овцата следъ него.

— Останете си съ здраве! — каза той. Къмъ чича Митуша извика по-високо: — Останете си съ здраве!

Чичо Митушъ го погледна.

— Чуденъ човѣкъ! — помисли си той. Щѣше да каже нѣщо, но погледътъ му се спрѣ на Митка: както бѣше полегнало на сундурмата, сложило глава на единъ мѣхъ, напълненъ съ слама — овчарска възглавница, — детето бѣше заспало.

— Приспа го млѣкото, — помисли си чичо Митушъ, взе единъ ямурлукъ и го зави — Ехъ, Митко, ехъ овчарино! Какъвъ овчаринъ ще ми станешъ ти! Ще се напиешъ съ прѣсно млѣко, ще заспишъ, а вълка ще доде и ще ти издави овцетѣ. Ехъ, Митко, ехъ!...

Чичо Митушъ се подигна и погледна пакъ следъ Алипия: той все си вървѣше изъ пѣтя, а следъ него припкаше овцата.